

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4229/24

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט י' כשר

העותרים: 1. נעימה שחאדה
2. טאהא יונס שחאדה
3. דינה שחאדה
4. נעים יונס שחאדה
5. מונא שחאדה
6. אברהים יונס שחאדה
7. רביחה שחאדה
8. יוסף יונס שחאדה
9. ח'תאם שחאדה
10. מחמד יונס שחאדה
11. מונא שחאדה
12. מוחמד עלי יונס שחאדה
13. סנאא שחאדה
14. עלא אל-דין יונס שחאדה
15. אשוואק שחאדה

נגד

המשיבים: 1. בית המשפט העליון
2. כב' השופט נעם סולברג
3. הרב יצחק רלב"ג
4. אברהם שפרמן
5. מרדכי זרביב

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרים: עו"ד מיכאל ספרד; עו"ד קעואר יזיד

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. לפנינו עתירה לביטולה של החלטת בית-משפט זה (השופט נ' סולברג) אשר ניתנה ברע"א 200/23 ביום 11.4.2024, במסגרתה נדחתה בקשת רשות ערעור "בגלגול

שלישי" שהגישו העותרים (להלן: בקשת רשות הערעור). יצוין כי עתירה זו הוגשה לאחר שבקשה לביטול ההחלטה בבקשה רשות הערעור נדחתה ביום 15.5.2024 בהעדר עילה.

2. במסגרת ההליך שקדם להחלטה מושא העתירה, נקבע, תחילה, כי בהינתן העובדה שבתיק אחר, בעל מאפיינים דומים, נתבקשה עמדת היועצת המשפטית לממשלה (להלן: היועמ"ש) אשר "עתידה להיות מוגשת בעוד כשבועיים" – ראה בית המשפט לנכון "להמתין לפי שעה" עם ההכרעה בבקשת רשות הערעור "כדי לבחון רלבנטיות אפשרית" של עמדת היועמ"ש גם לבקשה שלפניו (להלן: ההחלטה מיום 18.6.2023; ההדגשה הוספה – א.ש.). בחלוף עשרה חודשים, משהעמדה האמורה בוששה לבוא, ואחרי שהמשיבים דשם הגישו שש בקשות שונות להכרעה בבקשת רשות הערעור – ניתנה ההחלטה מושא העתירה.

3. העותרים טוענים, בעיקרו של דבר, כי ההכרעה בבקשת רשות הערעור – בטרם הוגשה עמדת היועמ"ש בתיק האחר, ולאחר שהוגשו על-ידי המשיבים שש בקשות למתן החלטה, אשר לטענת העותרים לא הומצאו להם – פגעה בזכויותיהם הדיוניות, שכן במסגרתה, למעשה, בוטלה, לבקשת המשיבים, ההחלטה מיום 18.6.2023 – זאת, מבלי לקבל את תשובת העותרים לבקשות המשיבים למתן החלטה (בניגוד לתקנה 50 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות)).

4. דין העתירה להידחות על הסף. "כלל הוא כי בית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק אינו יושב כערכאת ערעור על החלטות שיפוטיות הניתנות בבתי משפט אזרחיים, ובכלל זה החלטות בית משפט זה בשבתו כבית משפט לערעורים" (בג"ץ 6786/19 פלוני נ' פלונית, פסקה 6 (11.11.2019)). זאת, למעט מקרי קצה, חריגים שבחריגים, בהם נפל פגם היורד לשורשו של ההליך השיפוטי, כגון חריגה מסמכות או מכללי הצדק הטבעי (ראו, מני רבים: בג"ץ 1844/24 שטרן נ' משרד המשפטים, פסקה 4 (5.3.2024); בג"ץ 4012/21 גבעון נ' כבוד השופט גלעד הס - בית המשפט השלום בהרצליה, פסקה 8 (21.6.2021); בג"ץ 6366/23 סלאמה נ' בית המשפט השלום במחוז המרכז מנחם מזרחי, פסקה 7 (23.8.2023)).

המקרה שלפנינו אינו נופל בגדר מקרים חריגים אלו.

5. בהחלטה מיום 18.6.2023 לא הוחלט לקבל ולשקול את עמדת היועמ"ש בטרם ההכרעה בבקשת רשות הערעור. כל שנאמר בה הוא כי – נכון למועד מתן ההחלטה – ראה בית המשפט להמתין לעמדה זו, וזאת בשים לב למועד הגשתה הצפוי, הקרב ובא. אף

בהחלטות נוספות שניתנו בהמשך ההליך, הובהר כי ההמתנה לעמדת היועמ"ש, שכאמור התבקשה בתיק אחר, ולא במסגרת ההליך בו ניתנה ההחלטה מושא העתירה, הינה זמנית ויפה היא לאותו מועד בלבד; וכלשונו של בית המשפט "בשלב זה, לא מצאתי מקום לשנות מהחלטתי מיום 18.6.2023" (ראו: החלטות מיום 9.7.2023 ומיום 18.9.2023). בחלוף תקופה ממושכת כאמור, החליט בית המשפט, בהתאם לשיקול הדעת שבידיו, שלא להוסיף ולהמתין לעמדת היועמ"ש ולהכריע בבקשת רשות הערעור על יסוד החומר שהונח לפניו, אשר כלל את כל טענות העותרים – שהם אלו אשר הגישו את בקשת רשות הערעור מלכתחילה (ראו: תקנה 148א לתקנות). בכך אין שום שינוי של החלטה קודמת שניתנה על-ידי בית המשפט – שכן, כאמור, בית המשפט מעולם לא קבע כי לא ייתן החלטתו בטרם תונח על שולחנו עמדת היועמ"ש. אשר על כן, אחרי שבעלי הדין נשמעו באמצעות הכתובים שהגישו, לא היה כל צורך לקבל את עמדת העותרים בטרם מתן ההחלטה מושא העתירה; ובית המשפט מן הסתם לא היה חייב לשמוע את דעת העותרים באשר לסד זמנים למתן החלטתו בבקשת רשות הערעור – עניין שקשור ליומנו ומסור לשיקול דעתו.

6. נמצא, אפוא, כי העתירה דנן תלויה על בלימה והיא נדחית בזאת על הסף.

בהתחשב בטענת העותרים כי בקשות המשיבים לא הומצאו להם – לא ייעשה צו להוצאות לטובת אוצר המדינה.

ניתן היום, י"ח באייר התשפ"ד (26.5.2024).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט